Hai ông vùng hễ nói « tuyện »

— Bác đi đâu đấy... y ?
— Nên thành về đai... v.
— Nếu thành năm gì?
— Thăm mấy tầm-te.
— Te có tối khuô... ông?
— Te nào nó có ra chi 16 le.

Cũng quốc

Chủ. — Quốc Phi-Hồ gì mà thế này? Toàng nhỉ.

— Bẩm chính con mua quốc Phi-hồ.

Chủ. — Sao tao không thấy kêu?

T. N. Bẩm, nếu quốc Phi-hồ không kêu, thế thì ch-ết-a con đi mua cậu con quốc Phi Mĩ.

Một bức thư it dùng chữ Hán

Bảo-Đại thất niên, thu cửu nguyệt. Kích tỉnh hiền hiệu.

Kim nhật Bắc-phần vãng Hà-thành hạng văn mới có hàng tạo hóa (chứ không phải tạp hóa) ở Ha-trang phố, bổ mãn hoài bão muốn chất vấn giữa mấy thứ đồ hàng, nhưng bì nhân thời thời mắc bận không qua vãng được, xúc bản hiệu tạ cố cho người hồi hộ, vàng phiền thao nhiều bì nhân xin trị hiệu, lại nhân thúc số, nhược như không vấn được thời xin phúc từ kẻo bì nhân nhất thời kinh hãi.

Đôn thủ bái.

Ám Bốt

Khó sử

Một người, mới xin làm việc trong sở tuy-l'in hỏi thử người anh em đồng sở, xem tình ông có thể mua để tặng vợ chiều. Người ấy bảo: « Ông ấy có lẽ có thời tay sở tuyện-tin, bắt mình dùng lạ-kế lem-xin cho ông ấy, lại ông ấy nói, trong sở ai cũng tự-nhiên là thế-tất, mình cứ-lo ăn, ấy-cho là chính-nhân, mà gặp lúc mắt nghiêm như thường thì ông ấy lại giận bảy, tính ông chỉ như vậy đó, lúc hiệu lay ma chiều.

Học lỏm

— Nhà tư bản đến mới học ga la chơi, học có nhà không học?

Nhà tôi đương sắm tứa lạc sinh trên trên gác.

Chị chàng thấy nói nhớ lấy để để học lỏm; một hôm sau có người đến tìm chồng mình, nhưng chồng đương đánh chén trong nhà, cũng bắt chước các trẻ tới hôm nọ.

— Thưa bác, nhà tôi đương sắp từ nhất sinh trong nhà.

Q.Way

Mắc lừa

Một hôm t.có việc vào thăm người quen lâu trong nhà « Điên ». Một vài người điên nhe thả rong ngoài vườn. Ai ta thấy dưới gốc cây sấu có một anh chàng điên, đương làm điệu bộ như mình câu cá tay cũng cầm cành cần, mà cái rành nước là con sông. Cũng mắc mồi, cũng thả lưỡi, cũng ngồi đợi, mắt nhìn trông trực vào cái phao.

Ắt thấy hay hay, mon men đến nơi vỗ vai anh chàng điên mà bỏi một cách thân mật.

— Thế nào, nó có cắn không?

Anh chàng điên quay lại, cười sằng-sặc mà nói:

— Nó cắn, nó cắn lắm chứ? Từ sáng đến giờ đến lượt ông, là ba người mắc rồi.

Ha-Ếch đi xe hỏa

Ba Ếch đi xe hỏa, sắp một cô con gái nữa tỉnh nửa quê. Cô này vì hạng tư chiếu, lên đứng ghé trên toa hạng ba. Ế h hết hồn, tù tôn đồng giấy, gài cái bút chì vào tai, đến gần cô bé hỏi:

— Về đâu?

Cô bé rụt rè đưa cái vé hạng tư.

— Sao cô lấy vé hạng tư mà lại lên hàng ba phải trả thêm tiền.

— Ở dưới kia chật quá, ông làm ơn cho đứng nhờ một tí.

— Làm ơn thì làm ơn, song tây người l- cu tôi

Lâu la trước cản truyện về, sau thành truyện vẫn-tru, sau nữa thành quen Ba Ếch mới: Ế cô vào trong tây ngồi.

Truyện đương vui thì người soát vé thật ở toa hạng nhì bước sang. Ba-Ếch thoạng thấy người soát vé-thật, khẽ bảo cô bé:

Thôi cô em sang bên hạng tư mà ngồi, người soát vé ta đến. Cô bé ngạc nhiên: tuổ ông không phải người soát vé ư?

— Không, tôi cũng đi tàu như cô.

— Thế thuốt, ông để tôi xuống hạng tư.

— Cô xuống lỉ cũng xuống.

— Ông làm thế người ta cười chết.

— Ai cười thì cười nhưng tôi phải xuống.

— Cô bé không hiểu, Ếch nhảy mất nơi:

— Tại phải xuống... vì tôi cũng như cô, tôi chỉ có vé hạng tư.

Khí khái

— Mợ mà khóc, cho tôi lấy sự lẽ thì tôi sẽ bắt chước cụ Gandhi, tôi tuyệt thực...

Nước hoa Hiệu con Voi
Nguyên Chất

Jasmin	Fleur d'Amour	Rose	Violette quel-ques leurs Menthe
1 lọ 3 grammes	0p20	1 t.i 1p80	lo là 17poo
1 lọ 6 grammes	o. 3o	1 tá 2. 7o	lo tá 26. oo
1 lọ 2o grammes	o. 7o	1 tá 6. 3o	1c tá 61. oo

Phúc-Lợi 79 Paul Doumer à Haiphong

Muốn thực-hành vấn đề Phụ-nữ giải phóng

...nên sắm làm con giải Bal-tràng

chuyện ngắn.

ADA KWABEN

Một giờ đêm tại Hạp-bắc. Suốt hai rẫy phố Tsin - Tsang cửa đóng kín mít. Ngoài đường tối đen như mực. Tuy thế trận không còn dữ-tợi như buổi sáng, song tiếng súng nghe vẫn liên thanh. Thỉnh thoảng quả trái-phá rơi nổ, làm rung động một góc thành. Theo liền tiếng tường nhà đổ, tiếng mái nhà sụp.

Trong một căn phòng rộng, hai rãng giường gỗ kê sát. Trên mỗi giường có một bệnh nhân, người thì đầu quấn băng, người thì hoặc tay, hoặc chân bó vải. Đó là nhà khách-sạn Lexo toung mà bộ tham-mưu Trung-hoa tạm dùng làm bệnh phòng, để chữa lính và tù binh bị thương, vì nhà bệnh viện Hạp-bắc đã bị trái phá Nhật hủy từ hôm trước.

Ngay chỗ cửa vào, bên chiếc bàn ăn trên đặt cây đèn dầu lửa mờ, một viên thiếu-tá trẻ tuổi đương thì thầm hỏi truyện một tên lính :

— Thế người thấy quan Bốc-tờ ngỏ ý kiến ra sao ?

— Bẩm sau khi mổ lấy viên đạn ra, và quấn băng đâu đấy, ngài truyền rằng không ngại gì, chỉ để hắn . . .

— Liot l-n-i trung-úy Matsudo.

— Bẩm quan Bốc-tờ truyền rằng chỉ để trong ủy Matsudo nghỉ yên trong dăm tiếng đồng hồ là bệnh thuyên giảm.

Lúc ấy có tiếng giờ mình sột-sạt trên một chiếc giường bệnh, chú lính chỉ tay bảo :

— Bẩm thầy ! để thường Trung-ủy đã thức giấc.

Viên thiếu-tá Trung-hoa rón rén lại gần, nhưng bệnh nhân giờ mình quay mặt vào phía tường ngủ lại, tiếng thở nghe mạnh và đều. Viên quan ba nhìn . . . thở dài quay ra.

Bảy giờ sang hôm sau. Tiếng súng đã im, quân Nhật vây đ.nh thành Hạp-bắc luôn mấy hôm không thành công, như đã rút về Thượng-hải.

Bên giường Matsudo, viên thiếu-tá tối hôm trước ngồi hút thuốc lá như chờ trung-ủy thức giấc. . ,

Bỗng một tiếng súng đại-b-c nổ ở vùng gần tập bắn. Matsudo mở choàng mắt. Viên thiếu-tá đứng phắt dậy tươi cười hỏi bằng tiếng Nhật:

— Anh đề chia rõi chứ ?

Trung-ủy nhìn chòng chọc vào thiếu-tá, không trả lời

— Anh Matsudo anh quên em rồi ư?

Trung-ủy vẫn không trả lời.

— Em là Ly-jenn-Pan đây mà !

Trung-ủy vẫn trơ như sắt đá, mỹ không hề chau, mắt không hề chớp, hai tiếng lạnh lùng, thong thả, se sẽ:

— Không quen

— Có lẽ anh bị thương, loạn óc, mất trí-khôn chăng ? Anh quên được em à ?

Em là Ly-jenn-Pan là người chồng chưa cưới của cô Ada đây mà !

— Anh là người Trung-hoa . . . ta không thể quen anh được !

— Còn em thì em vẫn nhớ anh là người yêu của em . . . Chỉ vì thế nên em mới đau đớn khổ sở

Matsudo sau một nụ cười khinh bỉ:

— Ta chỉ biết có một điều: ta là dân Nhật-bản.

Mat-tudo và Ly jenn-Pan là anh em bạn thân cùng học và cùng tốt-nghiệp một năm tại trường Võ-bị Đông-kinh.

Suốt trong hốn năm trời không mấy chủ-nhật là Ly-jenn-Pan không ra chơi nhà Matsudo. Nhiều lần ông cụ, bà cụ Matsudo giữ lại ăn cơm,

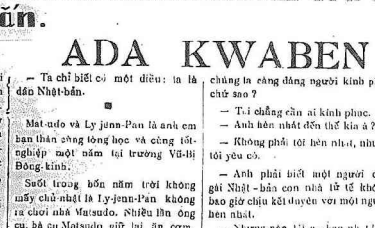

chúng là càng dâng người kính phục chứ sao ?

— Tôi chẳng cần ai kính phục.

— Anh hèn nhát đến thế kia à ?

— Không phải tôi hèn nhát, nhưng tôi yêu cô.

— Anh phải biết một người con gái Nhật-bản coi nhẹ tử tế không bao giờ chịu kết duyên với một người hèn nhát.

— Nhưng nào tôi c- hèn nh-t ? Tôi truyện trò rất là thân-mật, lâu dần coi Ly-jenn-Pan như người trong nhà vậy.

Matsudo có người em gái, tiểu tự là Ada-Kwaben, nghĩa là bông hoa đẹp. Đọc cái tên cô cũng đủ tưởng tượng được cái nhan sắc diễm lệ của cô.

Buổi đầu, thì cô Ada cũng chỉ coi Jenn Pan như một người anh mà thôi. Song vì con gái bên Nhật họ tuy thủy mị đứng đắn mà không rụt rè, rụt rẻ như con gái Việt-Nam ta, nên sự thân-mật lần chẳng bao lâu mà trở nên tình ái-yếm.

Khi đỗ tốt nghiệp ở trường Võ-bị, Jenn Pan cùng Ada đưa nhau lên xin ông bà Matsudo cho phép lấy nhau. Ông bà bằng lòng, viết thư sang Thượng hải hỏi ý-kiến ông thân sinh ra Jenn Pan, và đ định sửa soạn các công việc ăn hỏi thì bỗng có tin Nhật đem quân sang đánh Đông-tam-tỉnh.

Cũng tưởng hai nước chẳng bao lâu rồi sẽ gác việc can qua, mà sự hòa-bình lại trở lại trên đất Á-đông. Ai ngờ việc binh một ngày một lan rộng mãi ra.

Một hôm Jenn Pan buồn rầu hỏi Ada :

— Nước Tàu cho tôi xuất dương sang tộng học bên qui-quốc là cốt sau này tôi lập công giúp nước. Nay chẳng may hai nước có việc can qua, mà có theo tình thế hiện thời, thì có lẽ thế nào tôi cũng phải đem thân ra nơi chiến trường. . . tôi lấy làm lo ngại cho sự hân duyên đôi ta.

Cô Ada trả lời :

— Việc nhân duyên là việc nhỏ, việc quốc gia mới là việc lớn.

— Cô vô tình đến thế kia à ?

— Không phải tôi vô tình ! Song khi ở nhà trường cũng như khi ở nhà, thầy học và cha mẹ tôi đều giảy thế. Tôi chẳng biết rằng anh yêu tôi và tôi không ghét anh, nhưng nếu vì hai nước mà cuộng lí hi-sinh ái-tình thì phải biết tôi là con nhà binh, rất trọng sự can đảm.

— Dem ái-tình ra so sánh với quốc-gia thì không là hèn - phải còn là gì ?

— Vậy hãy giờ cô khuyên tôi nên sử trí ra sao ?

— Anh hỏi lương tâm anh ấy !

— Xin cảm ơn cô, tôi xin tự liệu,

◇

Cách đấy ba tháng trong một trận đ.c chiến ở Hạp-bắc, quan ba Matsudo đem toán binh thủ từ sông vào cướp ga Hạp-bắc bị phục binh của quân ly-J-an Pan nổi lên đánh chém. May có Jenn Pan nghe rõ tiếng hạn nên hết sức hăo hộ mới toàn được tính mệnh chỉ bị có mấy viên đạn trúng cánh tay mà thôi.

Hai tuần sau, có tin đình chiến, thời Matsudo hiện điều trị tại nhà thương Shanghai cũng gần được bình phục. Matsudo thấy Jenn Pan săn s-c đến mình, không những không cầm ơn mà còn lấy làm cầm tức.

Một buổi chiều người khiên bộ coi buồng Matsudo không thấy bệnh nhân đâu... Rồi sáng hôm sau các nhật trình đều đăng tin Matsudo ra nơi chiến địa hân súng lục tự sát. Thì ra Matsudo tự kết vào tội đarakiri vì chàng cho rằng được sống sót là nhờ có em gái sắp kết duyên với một người hàn địch, thì không còn mặt mài nào trở về quê-hương nữa.

Jenna Pan nghe tin bạn chết trong lòng thương s-t vô cùng, liền gửi điện tín về bên Nhật báo tang.

Tối hôm ấy, Jenn Pan lang thang trong các phố Trung-hoa, định đi tìm thú vui giải muộn. Bỗng nhìn vào một hàng cao-lâu thấy một người con gái tấu khoản mặt, điệu bộ ý như hệt Ada Chàng liền sụp mũ xuống tận tai, rồi vào hàng ngồi ở một hàn giờ ngón tay trỏ ra hiệu gọi cô hầu bàn.

Cô Ada vô tình lại gần thì Jenn Pan cất mũ cái đầu chào... Cô Ada với sắ để ng-n tay lên môm ra hiệu cho bạn im đi, rồi sẽ bảo :

— Chốc nữa lên gác số 6 nói truyện.

Một l-t, khi uống hết cốc rượu bia, Jenn Pan sắp sửa vẫy Ada đi theo mình, thì thấy chủ nhà khách sạn đến hỏi :

— Có phải ông thuê buồng số 6 không ?

— Phải.

— Vậy mời ông cứ lên.

Rồi quay lại bảo Ada :

— Đưa ông lên buồng số 6.

Khi hai người lới buồng. Ada nhẹ nhàng đóng cửa rồi hai tay thọc vào trong học, thong thả nói :

— Nay tôi không phải là người yêu mà cũng không phải là bạn của ông nữa ông chính là người thù của tôi, vì ba cớ : một là trong trận Hạp-bắc, công của ông đứng đầu, hai là chính ông sai giết anh tôi, nói là anh tôi tự-tử, ba là tôi cải dạng làm một người bầu bán để đo thám, việc ấy, ngoài tôi ra không ai được biết, vì có thể lại đến mấy vạn quân Nhật... Nay ông biết. Ông không thể sống được! Rút lời Ada rút súng ngắm trúng tim Jenn Pan mà hắn luôn hai phát. Jenn Pan nghe giọng nói dữ lợn của bạn gái lấy làm ngạc nhiên, nên chưa kịp phòng bị thì đã ngã quay xuống sàn.

Ada vứt súng cúi xuống xem Jenn Pan đã tắt thở chưa, thì Jenn Pan còn ngắp-ngoải dùng hết sức tàn ôm ghì lấy bạn mà vừa hôn vừa nói :

— Tôi yêu cô đến tận phút cuối cùng và sẵn lòng thà thử cho cô và cả nước cô... Nhân loại trường thọ ! Ada Kwa...

Jenn Pan chưa nói rứt câu, ngã vật ra tắt nghỉ.

Hai hàng nước mắt đầm đìa trên hai mi Ada...

Năng bồng như điên, ôm choàng lấy tử thi bạn khóc...

Lúc đi có tiếng ồn ào phá cửa phòng.

Ada dứng phắt dậy quày ra cười nhạt, rồi lạnh lùng cúi xuống nhặt súng lục tự đặt vào tim quả quyết mỗ cô...

Khái-Hưng

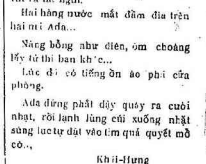

Sang nhà mới, bán hạ giá

Tự Minh hân các thức dùng về điện, đã dọn sang nhà mới số nhà 18 phố Hàng Quạt trước cửa Cinéma Tonkinois

Một tờ báo PHONG-HÓA . . . xuất một tuần-lễ vui . . .